

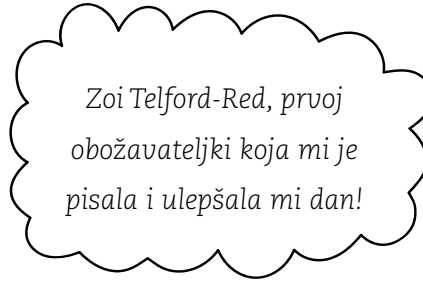
Prevela
Dijana Radinović

Laguna

Naslov originala

Katie Kirby
The Catastrophic Friendship Fails of Lottie Brooks

Text and illustrations copyright © Katie Kirby, 2022
Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Zoi Telford-Red, prvoj obožavateljki koja mi je pisala i ulepšala mi dan!

PETAK, 21. JANUAR

Evo me opet! Izvinjavam se što me nije bilo **OVOLIKO** dugo, ali konačno sam kupila nov dnevnik i jedva čekam da ti pričam o svim svojim dogodovštinama... ili pre o *blamovima*, da budem iskrena, a u tome i jeste fora, zar ne?

(Nisam još smislila koje će to posledice biti, ali veruj mi – sad se tebi obraćam, Tobi! – ne želiš da saznaš!)

Nego, jesam li ti nedostajala?

Nisam?!

Pa to baš nije lepo!

Ma zezam se.

Jeste prošlo svega nedelju dana, ali meni se čini kao da je prošlo mnogo više, ako me razumeš, pošto se **MNOGO** toga desilo otkako smo se poslednji put „videli". Šta kažeš na jedan spisak događaja, čisto da te uputim?

Dobro, izvoli onda. Evo šta se sve događalo u poslednjih nedelju dana:

* Mama je još u bolnici, ali sutra konačno dolazi kući. Nekoliko puta smo išli tamo da vidimo moju novu sestricu Aleksu – hoću reći **BELU** (moram to da upamtim!) – i ona je preslatka! Mislim, još ne radi bogzna šta, ali moramo da joj damo vremena pošto ima tek deset dana.

* **DIVNO** je što se Moli vratila iz Australije – viđamo se skoro svakog dana i sve je isto kao što je nekad bilo!

* Amber i Popi me se uglavnom klone. Ufff...

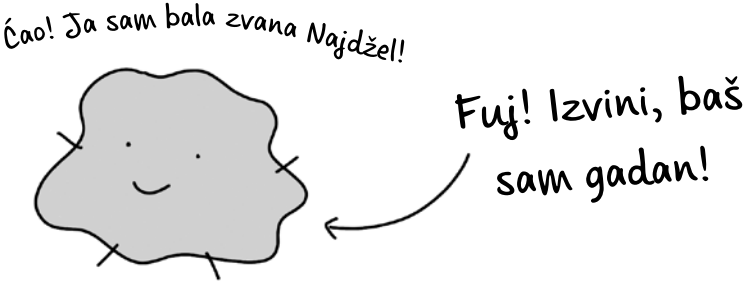
* Danijel mi se i dalje *malko* dopada. Stvarno baš *malčice*. Skoro *nimalo*.

* Naravno da ne sedim satima za stolom sanjareći o njemu i balaveći nad dnevnikom.

* Ma, koga ja lažem? **BAŠ** mi se sviđa. Ali psssst, nemoj nikome da kažeš! Važi?

* Ah, sad sam **STVARNO** ubalavila stranicu! Ako nacrtam lice mrlji, možda će izgledati manje odvratno?!

* Zašto ovoliko brbljam? U jednom trenutku ti pričam šta se sve dešava u mom životu, a u sledećem lupetam o balavoj mrlji zvanoj Najdžel! O čemu sam ono beše uopšte pričala?

* Ah, da... Božanstveni Danijel! (Mnoooogo je fin.)

* Povremeno ćeš morati da mi vikneš **„LOTI, SABERI SE!“** kad počnem previše o njemu da pričam, je l' važi? Praviću se da se slažeš – hvala.

* Hmmm. Šta još ima? Hrčci su i dalje **PRESLATKI**. Kladim se da su ti oni nedostajali više od mene, a? Oni su sad načisto oduševljeni jer sam im nabavila malene ležaljke za kavez...

P.S. Hrčci apsolutno zaslužuju da uživaju u životu zato što im je životni vek prilično kratak – svega dve do tri godine u proseku, što uopšte nije fer. Ali pssssst, nemoj to da kažeš Pufnici III i Profesoru Cijuktonu jer ne želim da se sekiraju.

P.P.S. Nacrtala sam ih s koktelima zato što mi je to bilo smešno, ali čisto da se zna, hrčci **NE PIJU** alkohol.

Da im sipaš džin-tonik u posudu s vodom, kontam da bi živeli ZNATNO kraće od dve-tri godine. Uz to, tvoji roditelji će se mnogo naljutiti što im kradeš dragoceni džin. Upozorila sam te!

SUBOTA, 22. JANUAR

9.45

Danas se mama vraća kući! Jedva čekam! Mislim, u početku je bilo baš zanimljivo samo sa tatom u kući, pošto je on mnogo opuštеniji u mnogim stvarima – kao što su bacanje prljavog veša u korpu, nameštanje kreveta i domaći – a i ne gnjavi nas (toliko) u vezi sa zurenjem u ekran. Neviđeno je lakoveran. Pita me, recimo: „Loti, koliko si već na ajpedu?“, ja mu kažem: „O, ma samo pet minuta“, a on mi na to kaže: „Aha, dobro onda, nastavi.“

A ja obično budem na ajpedu dva sata! Naivčina.

Loša strana je njegovo kuvanje. Istina, trudio se, mada bih ja više volela da nije, već da nam je prosto davao pileće krokete i picu – to bi bilo skroz u redu. Problem je bio u tome što je on silno želeo da pokaže mami kako je „sjajan muž i otac“, pa je uporno pokušavao da

spremi jela koja DALEKO prevazilaze njegove mogućnosti i koja su, naravno, ispadala užasno.

Mislim, prošlog vikenda je probao da spremi nedeljni ručak, a da nije kupio nijedan od glavnih sastojaka, recimo pile ili junetinu. I tako smo imali „pečenu ribu“, što je zapravo bio spaljeni losos preliven umakom. To čak nije bio ni filet, već cela riba, sa sve glavom i očima!

Veruj mi, Tobi i ja smo se istraumirali!

Zapravo, još imam košmare od toga! Vrlo čudne snove u kojima losos ima smešne ručice i svira malenu gitaru. Skroz uvrnuto.

Hmmm... to stvarno nije bilo lepo, ali zaista ne želim da pevam s mrtvom morskom životinjom dok pokušavam da se naspavam. To što Gospodin Losos stvarno odlično svira pesmu „Watermelon Sugar“ Harija Stajlsa ovde uopšte nije bitno!

16.16

Ura! Vratila se! Sad u kući živi petoro ljudi, što je suludo! Ili sedam, ako računaš hrčke u ljude, kao što ih ja računam.

Mislim, oni su u mnogo čemu sposobniji od Tobija, a to mora da se računa, zar ne?

Uglavnom, mazila sam Belu celo poslepodne. Divno miriše, kao milkšejk od jagode, *mmmmmmm*...

Mama, međutim, izgleda nekako drugačije, kao da je baš umorna.

Kazala sam joj: „Au, mama! Izgledaš baš umorno!“

Odvratila je: „Hvala ti, Loti.“

„Da... imaš i baš velike podočnjake.“

„Mmm... Hvala, Loti.“

„I to one crne... A i koža ti je nekako siva.“

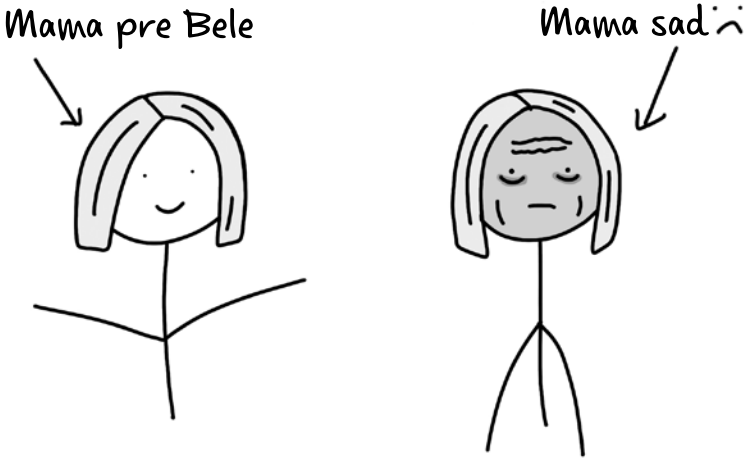
„Baš ti hvala, Loti.“

„Zapravo, izgledaš mnogo starije…“

„DA, DOBRO. RAZUMELA SAM ŠTA HOĆEŠ DA KAŽEŠ. HVALA TI, LOTI!“

Rekla sam: „Stvarno, mama, nema potrebe da vičeš. Samo sam primetila!“

Pretpostavljam da kad dobiješ dete ostariš ili tako nešto…

Mada ne znam zašto… Meni ovo zasad izgleda lako, pošto bebe samo spavaju.

MISAO DANA:

Seti se da mami za rođendan kupiš neku kremu protiv starenja. Biće oduševljena.

NEDELJA, 23. JANUAR

4.24

Upravo me je probudila stvarno uznemirujuća buka. Zvučalo je kao veverica koju tuče lisica. To je možda malo čudno poređenje, jer kad bolje razmislim, nisam sigurna da sam ikad čula vevericu da ispušta neki zvuk. Moraću to kasnije da proverim.

Otišla sam da istražim i ispostavilo se da je to bila Bela! Ostala sam preneražena (obožavam tu reč). Mislim, kako jedna malecna bebica može da pravi toliku buku?!

„Šta je bilo, mama? Šta joj je?!“, upitala sam.

„Gladna je, dušo. Samo joj treba mleka.“

„Zar ne može da sačeka do doručka kao normalna osoba?“

Mama se nasmejala. „Nažalost ne, Loti. Bebe imaju majušan želudac, pa u početku moraju vrlo često da jedu."

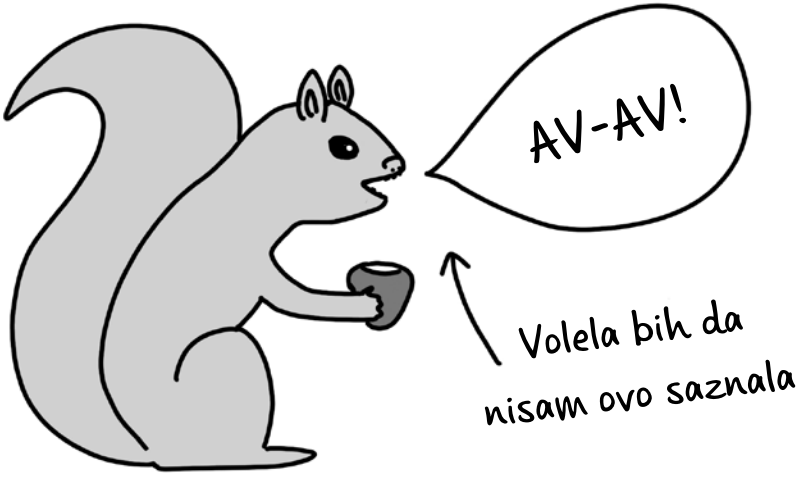
Meni sve to deluje prilično necivilizovano.

4.47

Nisam mogla da zaspim jer sam uporno razmišljala o tome da li veverice ispuštaju zvuke. Odšunjala sam se dole da to proverim na telefonu – da, moja mama je jedna od onih napornih osoba koje zabranjuju telefon u spavaćoj sobi (osim svog, naravno, u koji sme da zuri dvadeset četiri sata dnevno – nepravda).

Ako te zanima, saznala sam da se veverice zapravo oglašavaju na razne načine – između ostalog, cijuču, rokću i laju. Fascinantno!

I dalje nikako da zaspim jer mi se uopšte ne sviđa pomisao na to da veverice laju – deluje mi nekulturno.

10.02

Tata me je grubo probudio drmusajući me. „Loti, probudi se! U redu je. Tu sam.“

„Šta je bilo?!“ Bila sam baš zbunjena.

„Pomislio sam da imaš noćnu moru!“

„Ne... samo sam sanjala da sam... veverica.“

Iskreno, bio je to prilično lep san. Svakako lepši nego da mi Gospodin Losos preti svojom majušnom gitarom.

„Aha... dobro, onda je valjda sve u redu. Samo je zvučalo kao da laješ.“

„Oh, ha-ha... ne. Mora da si se prevario.“

Bože, baš sam čudna.

16.12

Živa istina, bebe mogu da prave neverovatnu buku.

Bela je očito prestala non-stop da spava i zamenila to neprestanim plakanjem.

Već puna dva sata vrišti. Šta god ko da uradi, ništa ne pomaže.

Pitala sam mamu šta joj je sad, a ona je rekla: „Verovatno treba da podrigne.“

Zamisli da plačeš satima zato što moraš da podrigneš. Mislim, samo izbaci to iz sebe, sestro, naši smo!

17.47

Bela inače plače i...

* kad je gladna
* kad treba da joj se promeni pelena
* kad se kupa
* kad je stave u kolevku
* kad treba da spava
* kad se probudi
* kad kaki
* kad prdne
* i zbog milion drugih stvari o kojima niko nema pojma...

Mislim, stvarno, baš drami!

18.33

Upravo sam se istuširala, bila sam sveža, čista i mirisala kao livadsko cveće, kad je mama rekla: „Loti, možeš li da pridržiš Belu na minut? Samo da odem da piškim.“

Kazala sam: „Naravno, nema problema“, kao prava dobra ćerka.

A onda u sledećem trenutku...

BLJUUUUC.

TOTALNO ISPOLIVANA BEBINOM POVRAĆKOM.

Tobijevi komentari mi ni najmanje nisu pomogli.

I tako sam morala ponovo da se istuširam, jer nisam htela da se sutra pojavim u školi smrdljiva kao činija ubuđalih žitarica koju je neko ostavio ispod kreveta ko zna kad (što ja, naravno, nikad nisam uradila).

Čisto da se zna, definitivno sam promenila mišljenje – bebe su skroz odvratne!